

POSTINKANTAJA

Kustaa Intonen toimitti varsinaisen leipätyönsä, metsätyön ohella postinkantoa Kurjalan kylästä Meekon ja Magnuksen taloille, jotka olivat kahden peninkulman päässä kylän asutuksesta. Hän kuljetti postin kerran viikossa, aina viikonloppuna, jolloin hän oli vapaana metsätyöstä. Työnsä hän suoritti tunnollisesti ja toipa hän näille syrjäisen kolkkan asukkailla tiedot tippaus- pelin tuloksista silloin, kun heillä ei vielä ollut hövryradiota. Itse hän harrasti tippausta joka viikko, mutta ei voittanut koskaan markkaakaan. Kun hän sai tulokset käsiinsä, ylti hän haukkumaan sitä jalkapalloliigan joukkuetta, jonka hän oli valinnut varmaksi kohteeksi kupongillaan: "Helvetin Arsenaali, kun petti. Taas hävisi kotikentällään."

Kun Intonen saapui postinsa kanssa poromies Meekan talolle, kyselivät sekä isäntä että emäntä häneltä kuulumisia ja uutisia. Intonen kertoili: "Tätä maata johtaa nyt oikein punamultahallitus, se meinaa sitä, että ministereinä on kommunistejakin." Entä muuta? "Pariisissa on solmittu rauhansopimus, se meinaa sitä, että sota on varmasti loppunut". Entä muuta? Pyssylän kirkonkylään on tullut ensimmäinen automopiili." Entä muuta? Kun Intonen ei tiennyt mitään muuta, keksi hän vastata: "Tullessani nyt tänne näin kaksi karhua. Ne olivat suuria ja seisoivat keskellä polkua. Jos minulla olisi ollut ase mukana, niin olisin saanut ne molemmat." Sattui usean kerran, että Intonen kertoi nähneensä milloin suden milloin karhun ja useampiakin samalla kertaa. Tullessaan Kurjalasta postikantamuksensa kanssa Meekon tai Magnuksen luokse, valitti hän aina, ettei ollut asetta mukana, sillä taas häntä vastaan oli kömpinyt suuri uroskarhu. Magnus päätti lainata kiväärinsä Intoselle, jotta hän saisi kaadetuksi sen karhun, joka lisäksi verotti suuresti poromiesten karjaa. Mutta kun Intonen kulki kairassa postikäärö laukussaan ja kivääri olallaan, niin silloin hän ei koskaan nähnyt karhuja eikä muutakaan.

Intosen puheet karhuista leimattiin pian hänen vilkkaan mielikuvituksensa ja pelkonsa tuottamiksi harhanäyksi. Kun hän piti asetta mukana niin silloin pedot eivät olleet näyttäytyneet, mutta kun hän kulki ilman »asetta, niin jopa kävelivät karhut vastaan. Mahdollista oli, että niitä tuli joskus näinkin lähelle asutuksia, mutta se oli harvinaista. Tavallisesti ne pysyttelivät kaukana kairojen tiheissä metsiköissä. Eräänä sunnuntaina kun Intonen toi tapansa mukaan viikon postin Luovijoen yläjuoksun taloihin, lähti Magnuksen isäntä hänen mukaansa Kurjalaan. Koko kahden peninkulman pituisen matkan

aikana he eivät tavanneet maastosta muuta kuin pari koppeloä, jotka pyrähtetivät lentoon pensaikosta. Magnuksen isäntä oli saanut työurakan eräältä Kurjalan isännältä, jonka uudisrakennus oli valmistumaisillaan. Magnus muurasi hänelle muurin, sen tekemisen hän ajoitti niin, että se valmistui perjantai -iltana. Ja että hän pääsi palaamaan kotiinsa Korpikamaran savotalta tulevan Intosen kanssa.

Postikeskuksen eteisessä Magnus odotti päivällä Intosta, joka lähti Luovijoelle siitä huolimatta, että olisi saanut postin menemään Magnuksen mukana. Saatuaan postista lehdet ja muut he, lähtivät yhdessä taivaltamaan pitkää matkaa.

Kuljettuaan muutaman tovin, Intonen huomasi, että Magnuksella ei ollut asetta mukana. Hän sanoi sen unohtaneensa työpaikkaansa, vaikka todellisuudessa jätti sen tahallaan Kurjalaan. Intonen ihmetteli matkatoverinsa huolimattomuutta ja sanoi tuntevansa että karhut voivat nyt näyttäytyä. Sen vuoksi hän kysyi Magnukselta, että mitä nyt tehtäisiin, jos lauma vihaisia karhuja äkkiä ilmestyisi heidän eteensä. Mutta mitään ei näkynyt pitkään aikaan. Kesä oli vasta alussaan, pieniä lumipälviä oli vielä mättäiden väleissä. Suot olivat vaikeita ylittää ja pahimpia niistä, he joutuivat kiertämään maiden kautta, mikä lisäsi tuntuvasti matkaa. Alkoi satamaan tiikkusadetta ja päivä alkoi vähän hämärtämään. Äkkiä Intonen pysähtyi ja osoitti yli jänkän: "Katso tuonne, se on karhu." Magnus pysähtyi katsomaan sinne päin, siellä oli todella suuri musta möykky, joka oli liikkumatta paikallaan. Mutta oliko se jokin eläin vai kaatunut puun juu- rakko, sitä ei voinut nähdä niin kauas. Magnus epäili, että se oli jokin kanto tai muu, mutta Intonen vakuutti sen olevan juuri sen karhun, jonka hän oli ennekin tavannut samasta paikasta. Aseettomina he eivät lähteneet ottamaan asiasta tarkempaa selkoa, vaan jatkoivat matkaansa. Jälleen Luovijoen asukkaat saivat kuulla, että postinkantaja oli nähnyt taas karhun kantomatkallaan. Se mies ei pelännyt kulkea vaarallista korpitaivalta aseettomanakaan.